

### Listina

Nemohlo to padnout na nikoho jiného. Jasně jak dnešní poledne nad Choustníkem. Do hospody U Upírky to mohou být tak tři kilometry, našťestí vesměs z kopce. A o Sapérovi všichni víme, že má snad troje plíce. Pokus o resuscitaci polovodičového zmetka žádný úspěch nepřinesl – pokud kdy do těchto končin signál vstoupil, dávno již zavelel k ústupu. Myale signál vyslat nutně potřebovali!



Ten první vyslal Loudův tulácký přítel von Brix. Ač mezi nalezcí z vůle Loudovy aristokrat, směsku štěkání, kňučení a vytí vydal zcela nešlechtickou. Vzbudil jí ale pozornost Hopa dosud se v závětrí tiše oddávajícího kochání nad zdánlivě nekonečnou zelenou střechou Táborské pahorkatiny. Ten vyňal z úst čerstvě naládovanou lulku a s v obličeji vepsaným „šlechtic – jó?“ se nadechl k přednášce o vybraném chování. Nedošlo na ni. Ani jeho následný řev neměl s noblesním chováním šlechtice vůbec nic společného. U něj to ovšem bylo naprosto v pořádku – šlechticem nebyl z vůle nikoho nebo svůj původ důsledně tajil.

Melu už vážně z posledního. Potoky potu na zádech již dávno protrhly veškeré hráze a slily se v jediné slané jezero, v němž jsem utopil nejenom košili. Vytahané, podivně šimpanzí ruce se třesou. Neovládám je. Nereaguji. Nejsou mé. V plicích se chystá exploze. Zato pumpa! Ta jede! Ve spáncích tupé T-DU, T-DU, T-DU. Valy obočí padly. Řeka potu se přes ně převalila jako by ani nebyly. Šípy všech lučištníků našly terč v mých očích. Švadleny celého světa se spojily a odložily jehly. Hřbet ruky vystřelil, ale jenom pot rozmazal po tváři. Šílený kotelník se odporně zašklebil, otevřel dvířka kotle dokořán a nabral plnou lopatu... Rozvibrovaná kolena padla do prachu. Hlavou jen letmý záblesk: námaha..? strach..?

Ležím na zemi a necítím bolest rozbitých loktů. Nevnímám tíhu na zádech. Jen děsivé chrrr-rrr-rríí za hlavou. A funění. Hop! Boj je to nerovný, přece však úspěšný. Teď je to jeho náklad. Teď lije z něj. Z brunátně rudého obličeje vytřeštěně vystupují jindy tak klidné oči. Toužebně hledí do dále před sebou a do lesního ticha ječí své otázky: KDE JSOU? KDE SAKRA JSOU?!!

Ani Hopova, ani má postava se nedají s Loudovou srovnávat. Jistěže, Loudova přezdívka je výstižná. Jídlo ovšem představuje onu pověstnou čestnou výjimku. A pod tou horou masa teď Hop funí a kleje a prosí a doufá a přísahá. Na zádech se mu nekoordinovaně kymácí Loudův kapkami studeného potu orosený, zažloutlý, jakoby voskovaným papírem pokrytý obličej, z

jehož promodralých oschlých rtů vychází ono podivné chroptění. Z pomalu (tak strašně pomalu!) se blížícího houkání je jasné, že Sapér se k telefonu probil. Jedou! Jedóóó! Naprosto vyděšení z Loudova stavu, naprosto mimo z našich znalostí první pomoci. Plni obav. Pomohl panický transport? Nebo spíš ublížil?

Modrá.

Modrá je dobrá.

Dokonce i když tak protivně bliká do očí...

Mladý uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si v zrcadle výtahu srovnal kravatu a vystoupil v sedmém patře prosklené moderní budovy Zdrojů. Vydal se dlouhou chodbou a bez povšimnutí postupně míjel dveře s nápisy DISCO, SKINHEADS, HOROLEZCI, POLICIE, BÁSNÍCI A SPISOVATELÉ, MODELKY, NOVINÁŘI a zastavil se až u dveří s mosaznou cedulkou TRAMPOVÉ. Decentně si odkašlal, stejně decentně zaťukal a vešel.

Porada dnes začala jako obvykle přesně v deset. Mladý uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami rozevřel luxusní kufřík a vytáhl z něj v kožených deskách uloženou Listinu.

„Já mám dnes jen dvě věci," pravil, když se po zhruba patnácti minutách dostal ke slovu, směrem k jinému – staršímu – uhlaženému pánovi v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami, který seděl v čele podlouhlého stolu. Ten jej sotva znatelným pokývnutím hlavy vyzval, aby pokračoval.

„Podařilo se mi domluvit přestup. Kuby. Mladá holka, nadějná. Slušně válí na kytaru, uzlovat umí, oheň rozdělá i po dešti. Dřív jezdila do Předboře na tábory, teď je u Folkáčů. Ale víte. jak to tam teď mají. Lepší léta pryč a nová vlna v nedohlednu. Tenhle víkend na potlachu na Klejnotech bych ji mohl uvést."

„Nepřipadá v úvahu. Máme plno."

„Ale demografický vývoj u trampů..."

„Vím jak vypadá. Znáám ten graf. A vy své předpisy jistě také."

Mladý uhlažený pán zabodl ukazováček do Listiny a zoufalým hlasem řekl: „Nejbližší okénko mám teď až za patnáct měsíců! Vyfouknou mi ji Koňáci, chtějí ji Basketbalisti a včera stálo před jejím domem auto od Opilců..!"

„Ten druhý problém?" nedal se obměkčit starší uhlažený pán a otázkou uzavřel tento bod.

„Nějaký Louda," rezignoval mladší. „Včera. Ale v Listině ho nemám."

„Ten bude v pořádku. Jen pouhá epizoda. Omyl chlapců v terénu."

V půl jedenácté porada skončila. Mladší uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si dal záležet na skládání v kožených deskách uložené Listiny do svého luxusního kufříku. Když v pracovně osaměl se starším uhlaženým pánem, vytáhl z kapsy svého skvěle padnoucího saka obálku a lehce ji posunul po stole.

„Možná byste to nějak mohl..."

Byl to jen krátký okamžik. Pouhý záblesk ve tváři staršího uhlaženého pána. Dobrý pozorovatel by si ovšem i tak všiml, že jeho mimické svalstvo ještě neodumřelo.

„Možná bych opravdu mohl..."

Poslední autobus z Plzně sem přijíždí před půlnocí. Do soboty zbývalo velké ručičce na kostelních hodinách sedm slepičích, když mě s mou společnicí vyplivl autobus na manětínské náměstí a odhrkal po kostkách do Nečtin. Je před námi nekonečný krpál nahoru na Klejnoty, ale

na to se teď dá snadno zapomenout. A nejlíp to jde U Eretů! Ještě se tam svítí – a dnes ještě dlouho bude. Je slyšet kytary a hlahol narvané hospody. A starý pan Eret, ten kšeftu rozumí. „Ahóóó!“ zaburácela zadní řada sražených stolů, sotva jsme vešli. Není pochyb, přijeli jsme v nejlepším.

„Tak přecééé! Přecéé ji přivééz!“ haleká rozparáděný Sapér a sápe se k dámě. „Ty budeš Kubýý, vííd? Frantóó, Františkůůů, Kuby se chce zapsáát!“

„Víš něco o Loudovi?“ zeptal se Hop polohlasně. Sapér přesto otázku zaslechl a na pár prchavých okamžiků vystřízlivěl. Hostinský se již stihl vyptat, co si dá slečna a zkušenými pohyby doplnil známou duhu na tácku o novou barvu. Tácek teď obratně navádí k hladkému přistání.

„Volal jsem tam. Má dvojitý bypass a operace dopadla dobře. V neděli se u něj stavím,“ odpovídám.

Sapér se usměje a vrací se zpět: „Na Kubýýý! Na Loudůů!“

„Na Kuby!“

„A na Loudu!“

„Tak na zdraví oběma!“

„Obemááá? Snad všéém!“

Vystoupili jsme z autobusu, stihnu zašeptat něco hřejivých slůvek do Kubyna ušního boltce a doručit jí polibek. Byl bych dal repete, ale přijela tramvaj jedoucí k nemocnici. Musím Loudovi poreferovat jak dopadl potlach, jak parta přijala Kuby, že Sapér měl ale fakt hodně zlou sobotu a že ho všichni pozdravují.

Na pooperačním se s vizáží trampíka, o víkendu řádně použitého, cítím dost nesvůj. K mé úlevě se dveře sesterny otevrou vzápětí a vyjde z nich korpulentní sestřička. V duchu se usmívám...

Louda je mezi svými!

„Vy jste příbuzný?“

„Za ta léta..?“ ptám se sám sebe v duchu a neváhám vyslovit: „Ano!“

„Operace proběhla bez problémů, pane. Ty přišly včera večer. Embotie. Je mi to moc líto. Tady pan doktor vám vše vysvětlí...“

Mladý uhlažený pán v bezvadně padnoucím obleku a s perfektně nablýskanými polobotkami si v zrcadle výtahu srovnal kravatu a vystoupil v sedmém patře prosklené moderní budovy Zdrojů. Vydal se dlouhou chodbou a bez povšimnutí postupně míjel dveře s nápisy DISCO, SKINHEADS, HOROLEZCI, POLICIE, BÁSNÍCI A SPISOVATELÉ, MODELKY, NOVINÁŘI a zastavil se až u dveří s mosaznou cedulkou TRAMPOVÉ. Decentně si odkašlal, stejně decentně zaťukal a vešel.

Porada dnes začala jako obvykle v deset.

Přesně.

---

**Václav Stričko – Vašýk**

*2. místo v próze nad 23 let*

*Trapsavec 2009*

**Příměří**

Na Západních Brdech klid ...  
jenom pár očí hledí do žhavých uhlíků.

Umlkly tvoje zbraně,  
když vzal jsem za kliku.

Dveře jsem zavřel zvenčí,  
vystoupil z rychlíku.

---

**Zdeněk Ryšánek – Crischot**

*2. místo v poezii nad 23 let*  
*Trapsavec 2009*